

Ög (168?), 272. Hospitalet, Skenninge.⁹

Pl. 86.

Litteratur: Sign. G. Ö–n i Östgöta-Correspondenten ^{20/8} 1929; Rapport till Riksantikvarien av Bengt Cnattingius, dat. i sept. 1929, med redogörelse för undersökningarna vid S:ta Carins kapell vid hospitalet, (ATA), *Hospitalet i Skenninge. I: Linköpings stifts julbok 1929*, s. 146; *Nya Dagligt Allehanda* ^{22/9} 1929.¹⁰

Äldre avbildningar:¹¹ Foto av Bengt Cnattingius 1929, i ATA.

Vid undersökningarna 1928–9 framkom ett brottstycke av en runsten, som – ehuru som det vill synas upp- och nedvänd – restes bredvid den till kapellet återförda Ög 166. Det förefaller icke helt omöjligt att fragmentet utgör toppstycket av den i B 877 avbildade sten »i Spetals muren» (Ög 168), som sedan varit försvunnen, ehuru – det må genast medgivas – avslutningen på stenblocket upptill är så olika det i B 877 tecknade blockets topp, att man för att kunna räkna med identitet måste antaga, att stenens överdel delvis dolts av murbruk, då den **avbildades av tecknaren**, och därför av honom givits en felaktig form. Något sådant vore ju lätt tänkbart. Emellertid synas icke heller runornas form och placering gå särskilt väl samman med motsvarigheterna på **teckningen i Bautil**, och riktigast är kanske därför att betrakta runstensfragmentet såsom återstoden av en förut icke känd sten. Stenen är över slingan med de tydligare runorna 0,78 m. hög och något längre över andra slingans sida. Största bredden är 0,65 m., slingans bredd 0,17 m.

Endast den ena sidans slinga och runor äro någotsånär lätta att urskilja, men hur slingans linjer gå upptill och nertill är ovisst. Då emellertid den andra sidans slinglinjer synas vilja böja av i riktning mot slingan nr 1, är det tänkbart, att stenen är toppstycket av en större runsten, vars slinga på vanligt sätt rundats upptill.

Till läsningen: Stenytan kring r. 1 är vittrad, men en hst skymtar svagt, och det vill t.o.m. synas, som om ett kolon funnits framför denna. Avståndet till nästa runa är så stort, att man väntade sig en bst t.h., men inga spår av en sådan låta nu iakttaga sig. 2 i är säker, likaså 3 l och 4 k. **R. 5:** Nedre delen av hst bevarad, övre delen har försvunnit med en släppa. **R. 6:** Svaga spår av hst, resten av runan har förvittrat, ehuru ytan där nu är slät och fast. – Den motsatta sidans slinga har linjerna endast på ett kort stycke tämligen bevarade, och resterna av några stavar skymta också, men i övrigt är ristningen utplånad. Möjligen skulle man kunna få fram fragment av ett **s**, men det hela är ytterligt ovisst.

Ristningens enda tämligen säkert läsbara parti är alltså runföljden ... : **-ilk--...**¹²

5

Plansch 86b. Ög 272. Hospitalet, Skenninge. Foto 1946 Nordén. [Vid fotot, som är inlagt upp-ochner i planschdelen, står »Frigöres!» Jansson anger 1947: »För liten.»]

⁹ Stenen har signum Ög N272 i Samnordisk runtextdatabas (2020).

¹⁰ I *Nya Dagligt Allehanda* står: I västfasaden har en portalöppning och inne i kapellet sockeln till altaret anträffats. Denna sockel utgöres av en tegelmur, som befinner sig 1 m. från östra väggen. På en av stenarna, som rasat ner från muren, synas spår av runskrift, och stenen är tydligen basen till en stor runsten.

¹¹ I marginalen står: »Enligt Cnatt. finnes stenen hos Brenner.» Se fig. 170 nedan och fig. 168 vid Ög 166.

¹² Nordén skriver »...:ilk...», detta har dock i utgåvan redigerats enligt ovan med ledning av Wesséns noteringar och vad som står under »Till läsningen».

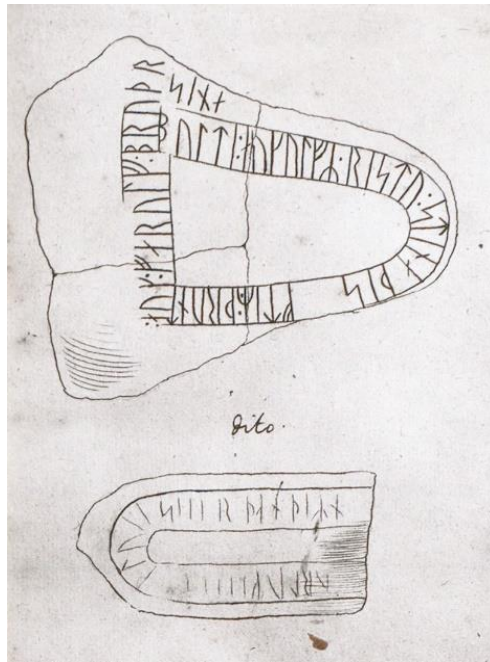

Fig. 170. Ög 166 och Ög 168. Hospitalet, Skänninge. Efter teckning av E. Brenner 1670, Runstenar i Östergötland och Småland och Westergötland, KB Fl 4c. Foto Riksantikvarieämbetet (ATA).

Fig. 171. Ög 168. Hospitalet, Skänninge. Efter B 877.

Detta dokument ingår i en digital utgåva av Arthur Nordéns supplement till Erik Brates Östergötlands runinskrifter. Manuset avslutades 1947 och var tänkt att tryckas 1948. Utgåvan publiceras fritt tillgänglig på Internet.

Texten innehåller inte nyare litteraturreferenser än 1947 och tar ingen hänsyn till modern runforskning och måste därför användas med stora reservationer. Arbetet med utgåvan avslutades 2024-12-31.